

plyne, že soudní dvůr činnost obžalovaného v tom směru za zjištěnou nepokládal) a jestliže přes to porotci a soud vyslovili, že z násilného jednání proti Šebestiánu L-ovi smrt tohoto nastala, nutno z toho uzavírat, že jak porotci, tak i soud porotní měli na zřeteli souhrnné násilné jednání stěžovatele a jeho spolupachatele, což vedlo je k tomu, že přes to, že činnost stěžovatelova jen na spolupůsobení při loupeži, jež ovšem vedla k usmrcení L-a, ne však, jak zákon předpokládá, při tomto usmrcení samém se obmezila, i tohoto neprávem a proti předpisu zákona v § 141 tr. zák. zločinem loupežného zabití vinným uznali. Tím však byl zákon porušen a bylo proto způsobem výše uvedeným z moci úřední ve prospěch stěžovatelův zasáhnouti a obžalovaného uznati vinným zločinem loupeže dle §§ 190 a 192 tr. zák., čímž stává se zmateční stížnost bezpředmětnou.

Čís. 900.

Tím, že soukromý obžalobce, řídě se nesprávně vyplněnou obsílkou, se dostavil ku hlavnímu přelíčení pozdě, nepozbyl ještě práva žalobního. Lhostejno, že nesprávné vyplnění obsílky bylo zjištěno teprve soudem odvolacím.

Byla-li do usnesení prvního soudu, jímž bylo řízení dle § 46 tr. ř. zastaveno, podána stížnost a zároveň žádáno za obnovení trestního řízení, může nalézací soud rozhodnouti o této žádosti teprve po pravoplatnosti zastavujícího usnesení.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr I 843/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okres. soudu v Mostě ze dne 23. února 1922, jímž bylo trestní řízení proti Jiřímu L-ovi pro přestupek dle § 491 tr. zák. podle § 46 tr. ř. zastaveno, jakož i usnesením krajského jako odvolacího soudu v Mostě ze dne 4. dubna 1922, kterým usnesení ono bylo potvrzeno, porušen byl zákon v ustanovení §§ 221 a 451 tr. ř., a usnesením okresního soudu v Mostě ze dne 17. března 1922, kterým zamítnuta byla žádost soukromého obžalobce za obnovu řízení, aniž vyčkáno bylo právní moci usnesení ze dne 23. února 1922 porušen byl zákon v ustanovení § 481 tr. ř.

Důvody:

Dne 31. ledna 1922 podal Karel R. u okresního soudu v Mostě obžalobu na Jiřího L-a pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 491 tr. zák. Soudce nařídil dne 1. února 1922 hlavní líčení na den 23. února 1922 odpoledne 3/43 hod. a obeslal obžalovaného, obžalobce a jeho zástupce. Poněvadž se však v určenou hodinu ani obžalobce ani jeho zástupce nedostavili a obeslání bylo vykázáno, zastavil soudce dle § 46 odstavec třetí tr. ř. trestní řízení usnesením ze dne 23. února 1922. Týž den, však o hodinu později než bylo hlavní přelíčení, dostavil se k soudu soukromý obžalobce se svým zástupcem a vykázáli se obsílkou, znějící na 23. února 1922 odpo-

ledne $\frac{3}{4}$ hod.; žádali proto za obnovu trestního řízení a podali též stížnost dle § 481 tr. ř. do usnesení, jímž bylo trestní řízení dle § 46 tr. ř. zastaveno. Okresní soud v Mostě usnesením ze dne 17. března 1922 zamítl návrh na obnovu trestního řízení s poukazem na ustanovení § 352 tr. ř. a na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ze dne 8. listopadu 1904, čís. 16.030, uveřejněné pod čís. 3002 sbírky a stížnost dle § 481 tr. ř., podanou současně předložil krajskému jako odvolacímu soudu v Mostě, jenž však usnesením ze dne 4. dubna 1922 stížnost zamítl, s poukazem na to, že se soukromý obžalobce k hlavnímu líčení včas nedostavil a že tudíž soudce proto právem řízení dle § 46 tr. ř. zastavil a odvolacímu soudu toliko jest přezkoumati, zda-li rozhodnutí prvního soudce odpovídá zákonu a skutečnosti, kterýmžto předpokladům zastavující usnesení vyhovuje. Uvedená usnesení porušují zákon. Dle § 451 odstavec třetí tr. ř. má v řízení přestupkovém o návrhu na potrestání ustanoveno býti hlavní přelíčení, o němž dle § 221 tr. ř. nutno uvědomiti soukromého obžalobce. Ustanovení dne přelíčení obsahovati musí ovšem přesně čas, kdy jednání započne, neboť na pevném stanovení této doby jedině závisí možnost, aby uplatněna byla právní domněnka § 46 tr. ř., dle níž pro případ nedostavení se soukromého obžalobce dlužno míti za to, že upustil od stíhání. V tomto případě obdržel soukromý obžalobce dle úředního záznamu okresního soudu předvolání znějící na $\frac{3}{4}$ hod. odpoledne a v ustanovený tento čas dostavil se též soukromý obžalobce dle téhož úředního záznamu ku hlavnímu přelíčení. Přikročeno-li bylo přes to k jednání před dobou, v předvolání vyznačenou, nemohly z toho vzniknouti pro soukromého obžalobce škodlivé právní následky, neboť o tomto jednání nebyl dle §§ 221, 451 tr. ř. vůbec vyřezuměn, a nebylo zde tudíž podmínky, za které by dojití mohlo k uplatnění právní domněnky § 46 tr. ř. Okresní soud měl ovšem za to, že jsou tu předpoklady této právní domněnky, neboť zjistil správné doručení obsílky; pro odvolací soud těchto předpokladů již tu nebylo, neboť zprávou okresního soudu bylo zjištěno teprve dne 17. března 1922 nesprávné, chybné znění obsílky. Zkoumal-li tudíž odvolací soud, odpovídá-li rozhodnutí prvního soudce zákonu, musil shledati, že chybné znění obsílky zákonu neodpovídá, a soukromý obžalobce podanou stížností domáhal se právě toho, aby zákonu neodpovídající zastavovací usnesení okresního soudu bylo odstraněno. Odvolací soud měl předpoklad okresního soudu, že se soukromý obžalobce včas k hlavnímu líčení nedostavil, obsahem jeho obsílky naprosto vyvrácený a nemohl tudíž potvrditi, že první soudce p r á v e m řízení dle § 46 tr. ř. zastavil. Jest proto právně mylným náhled odvolacího soudu, že právní domněnka § 46 tr. ř. nemůže býti dodatečně vyvrácena a že jí vázán jest také soud druhé stolice. Postavení soukromého obžalobce před zákonem nemůže býti horší než obviněného, jenž následkem chybného předvolání včas k hlavnímu líčení se nedostavil, takže pak v jeho nepřítomnosti líčení bylo konáno. Opětovně již rozhodnul Nejvyšší soud, že nesprávně vyhotoveným obesláním ve skutečnosti předvolání vůbec se nestalo stejně jako jeho nevyhotovením. Zmíniti se ještě dlužno, že soukromý obžalobce podal do usnesení, kterým řízení dle § 46 tr. ř. bylo zastaveno, protokolárně nejen žádost za obnovu trestního řízení, nýbrž též stížnost dle § 481 tr. ř. Dříve než okresní soud zabýváti se mohl zmíněnou žádostí, měl vyčkati, až vyřízena bude odvolacím soudem uvedená stížnost, a žádost za obnovu stala se pak

pro případ úspěchu vůbec bezpředmětnou. Uvedený postup okresního soudu tedy neodpovídá zákonu.

Čís. 901.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Není-li uveden výrok o podmínečném odkladu výkonu trestu v rozsudku a podána-li po té žádost za jeho přiznání, dlužno o ní rozhodovati v sezení veřejném.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr II 408/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. února 1922 a potvrzujícím je usnesením moravsko-slezského vrchního zemského soudu v Brně ze dne 17. února 1922 porušen byl zákon v ustanovení § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a krajskému soudu v Uherském Hradišti se ukládá, aby, šetře zásady § 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znova rozhodnul.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 27. října 1921 byl odsouzen Jan B. pro zločin krádeže dle §§ 171, 174 I c) tr. zák. na jeden měsíc těžkého žaláře, zostřeného jedním postem. V rozsudku o tom, zda mu odklad výkonu trestu byl podmínečně povolen, čili nic, nestala se zmínka. Když pak 28. ledna 1922 žádal obžalovaný o dodatečný podmínečný odklad výkonu trestu, bylo usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. února 1922 rozhodnuto, že se veřejné sezení nenařizuje z toho důvodu, že dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení nebylo rozhodnutí o podmínečném odkladu trestu vyhrazeno, a že tudíž citovaným rozsudkem podmíněný odklad trestu obžalovanému B-ovi přiznán nebyl. Stížnost do tohoto usnesení zamítl mor. sl. vrchní zemský soud v Brně usnesením ze dne 17. února 1922, přikloniv se k názoru prvního soudu. Uvedená usnesení porušují zákon. Dle § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. má výrok o podmínečném odsouzení zpravidla býti pojat do rozsudku, není-li to však možné, rozhodne soud o podmínečném odsouzení zvláštním usnesením ve veřejném zasedání podle zásad, platných pro hlavní líčení. Dle posledního odstavce téhož § jest výrok o podmínečném odkladu trestu podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu, tedy zmateční stížnosti a odvolání. Z § 280 a násl. tr. ř., zejména z předpisu §§ 284, 294 tr. ř. o doručení opisu rozsudku za účelem provedení opravných prostředků vyplývá nepochybně, že opravné prostředky předpokládají výrok, obsažený v rozsudku, po případě v usnesení, dodatek výroku tvořícím, ba že dle § 281 čís. 5 ve spojení s § 270 čís. 5 tr. ř. musí tam býti důvody, že již chybění důvodů činí výrok zmatečným. Výrok, v rozsudku neobsažený, toliko interně usnesený, zbavil by stranu práva opravného prostředku, zákonem v § 7 jí zaručeného. Tomu